

Mondd, te kit választanál?"

Már Ady is azt mondta, hogy ha egy idegen végignézi a magyar választási harcot, felfordul a gyomra. Nos, Ady óta volt már Trianon, két vaskos világháború, forradalom, kommunista megtorlás, egy drámai néppátverés, amelyet rendszerváltásnak neveznek azóta is.

Mindebből nem tanult a magyar. Persze a zsidó sem, a cigány meg nem is értette... Mindenki a maga gyászára hivatkozik és mindenki a maga gyásza miatt követelőzik a másiktól, és mindenki a maga gyásza miatt gyűlöli a másikat és enged meg magának többet a normálisnál. Voltaképpen a sokat emlegetett antiszemitizmus nem is igaz. Aljas vád csupán, amely a zsidók magyargyűlöletéből ered. Persze ez generálja a valós zsidógyűlöletet, mert minden átok hétszer hetvenhétyszer visszaüt arra, aki átkozódik. Persze megkérdezhetjük, hogy akkor mi volt előbb: a tyúk vagy a tojás. Azaz, ki utálta előbb a másikat. A válasz szintén nem egyértelmű. Mert a zsidó azt mondja, hogy a magyar, aki hagyta elvinni őt 1944-ben. A magyar meg azt mondja, hogy a zsidó, aki 19-ben végig mészárolta az országot. Mindkét állítás igaz. A zsidó 19-ben valóban mészárolt, és hangot adott annak a gyűlöletnek, amelynek mai visszhangját a Mazsihiszből halljuk, amikor a volt munkásőr bandája megszarolja a magyar kormányt... Vajon mit tennének ezek, ha ismét Kun Béla volna a kormányfó? Bizonyára ugyanazt, mint amikor Kun Béla volt az ország első embere. És ez is baj. Mint ahogy az is baj, hogy a jobb oldalon örömmel látnák sokan, ha a vagonok elindulnának ismét, tele zsidóval mondjuk... Dachau felé. Ez is baj. Égbekiáltó bűn! Nagy baj van tehát mindkét oldalon, és e bajok okozója nem más, mint a kommunisták ötvenévnnyi történelemhamisítása, amit a zsidók máig készpénznek vesznek, történészeik eszerint hazudoznak, és a zsidó gyerekek is emiatt gyűlölik már zsenge korukban a magyart. Az állandóan elégedetlen, és a vézskorszak áldozataira hivatkozó zsidó mentalitás házastársa lett a kommunista-liberális magyargyűlöletnek, noha ez nem volt mindig így. 1919. óta fertőződött meg a magyar zsidóság, amikor a nem magyar, bevándorló zsidók szembeköpték a befogadó ország nemzetét, fellázították hittestvéreiket, akikkel évszázadok óta békében élt a magyarság, és aljas módon hátra támadták a világháborúban kivért országot egy degenerált, és az úri klubokból kiutált, kitiltott félhülye főrend támogatásával. Többek között e kommunista-zsidó ámokfutás következményeként, a nagyhatalmak kimondták a keresztény Magyarország felosztását, megsemmisítését... Nem valamiféle zsidóellenesség mondatja velem mindezt, hanem a történelmi tények, amelyekről az elmúlt hosszú évtizedekben mindenki megfélemedezett, mert mindenki kényszeresen megfelelni akart egy filozofia, önostorozó, „bűnös-nemzeti” követelményrendszernek. Mindenki retteg, mindenki tagad és mindenki a vézskorszakon zokog, noha még egyetlen zsidót sem láttam könnyezni Trianon és kommunizmus áldozatainak emléknapiján azok miatt a fájdalmak miatt, amelyeket a magyarság szenvedett el az ÁVH-tól, sok-sok zsidó ÁVH-s részvételével és miatt...

A választási kampányban is fel-fellángol a zsidó, nemzsi-

dó cirkusz, ami nem is ellentét valójában, hanem az ország végtelenül primitív rétegeinek jobb és bal oldali hőbörgése. Ide-oda fordítható revolvérrel alacsonyodott (alacsonyította a Mazsihisz) a magyar zsidóság, amelynek tűzereje mindig attól függ, ki lő vele. Van, hogy nemzetközi szinten igyekeznek Magyarországnak ártani, azt hazudva, hogy a magyarság nem nézett szembe a vézskorszakban tanúsított magatartásával, felelősségével. Minek? Minden rokonom mentette a vézskorszakban üldözötteket. Ezért én azt mondom erre, hogy a zsidóság nem nézett még szembe az 1919-ben tanúsított, majd 1945 után folytatott magatartásával. Sokan most felhőrdülnek, mert mit merészeltem kimondani... Igen, merészelttem, hiszen magam is ezt hallgatom folyton-folyvást a Mazsihisz és annak házi történészei szájából. És undorom van attól hogy nap-nap után igyekeznek megalázni, felelősségre vonni a vézskorszakért. Mindegy nekik, hogy

1958-ban születtem. Magyar, tehát bűnös vagyok. Hát NEM! Itt már mindenki bocsánatot kért a vézskorszak miatt, de tőlünk, magyaroktól és magyarországi németektől még senki nem kért bocsánatot 1919-ért, hanem aljasul hazudozva fehérterrortól beszélnek a marxista „történészek”, hogy leplezzék Kun és Szamuely halálvonata utasainak rémtetteit. Nem kért bocsánatot még senki Trianonért, s nem kért senki bocsánatot Rákosi, Gerő, Kádár gyilkosságsorozatáért, a gyűlölettel remegő zsidó ávosok rémtetteiért, a kínzásokért, a halálra verésekért, a magyarországi németek disznóolákba szállításáért, a deportálásokért... amelyekben tagadhatatlanul zsidók szíjaztak részt. Álságos a magyarázatuk, amikor azt mondják, hogy nem is zsidók követték el ezeket, mert nem voltak vallásosak, a zsidósághoz semmi közük nem volt. Kérdezem: amikor a magyarság önmagával való szembenézését követelik a zsidók, akkor csak a templomba járó magyarokra gondolnak?

Rémes tehát a mai magyar közélet, rémes a politika által feltűzött gyűlölködő társadalom. Rémes a választási kampány, amely Adyt igazolja... de nem kell idegennek lenni ahhoz, hogy az ember gyomra felforduljon. Mindenki-mindenki ellen ordítózok, vádol és gyanúsít. Gyurcsányék a homokos házasságot ígértek a ferde hajlamúak szavazataért cserébe, Bajnaiék sokat ígérően elmondták, hogy megszorításokat akarnak... a világot a Jobbik is megváltja, persze épp úgy a kormány ellen lázítva övéit mint Gyurcsány vagy Mesterházy, de ami a legszebb, hogy Gyurcsány féregpártja a 2006-os eseményekért nem mást, mint a Fideszt vádolja. Burjánzik tehát az aljasság, a keresztényellenesség, az embertelenség, a hazudozás, s mindez felér egy ab ovo választási csalással. Előkerülnek eltítkolt pénzek, a magyar politika leggyalázatosabbja: az öszödi hazugságbeszéd, Mesterházy gyenge jelleme, és minden, amit a kampány mocskos árja magával sodor. Mert a szenny mindig fennmarad a víz tetején...

Ma már Biszku Béla is odaáll a bírói pulpitus elé, öregem,

fog... ám egy bizonyos: lélektelen gyilkossá lesz belőle.

Van viszont egy mindentől eltérő gyilkos hajlam, egy minden emberséget nélkülöző eszme, amelynek követőit a jellemtelenség, a hazudozás, a nemtelen vádaskodás, a lopás, a csalás és a kegyetlenség jellemzi. Ez pedig a kommunista, szocialista eszmerendszer, amelyben primitív társadalmi rétegeket irányít egy éles elmével és kegyetlen lélektelenséggel bíró vezér, vezető réteg. A primitív réteget a kapzsiság és az irigység hajtja ezen hit nélküli irányítók karmai közé.

Nos, ezeknek az áldozatairól emlékezünk február 25-én. Áldozatokról, akik előttünk jártak a szenvedésben, s megkínzottatottságban, a nyomorúságos rabéletben, halálban. Ezek az áldozatok főként kultúremlékek voltak, olyanok, akik hittek – még – az emberi elme nagyságában, a lélek tisztaságában és e tisztaság megújulásában, az Isten iránti minden lélekben megbúvó vágyban, a független és jólétben élő társadalmakban. Bízta abban, hogy az ember ember marad, s a vezetők is emberként viselkednek választóikkal szemben. E hit aztán százezer ember életébe került, és sok százezer ember megnyomorodott hitében, és szenved ma is mindenkivel ettől a ma már kapitalistává vedlett, de magát még mindig szocialistának hazudó söpredéktől.

A kommunizmus áldozatairól beszélünk, de vajon a kom-

megfáradtan a sok gyilkolásban... és engedtesse meg a prejudicatio, mint vélemény: felmentik majd, hiszen kommunista ebben az országban még gyilkosságért nem ítétek el. De minek is egy ilyen öregembert elítélni, ha nincs halálos ítélet? Hónapok, egy-két év... az életfogytig tartó szabadságvesztés. Am, az sem lesz, mert majd megállapítják, hogy nem emberiség elleni bűncselekmény, nem háborús bűntett... s így elévült minden, amit ez a vén féreg tömeggyilkos elkövetett. Ismerünk hasonló bírói ítéleteket... Sokat!

Április hatodikán pedig, elcsendesedik minden. Zoltai Mazsihisze hetedikén elfogadja majd a milliárdokat a vézskorszaki megemlékezésekre, mert felfogja, hogy a söpredék nem tért vissza többé és ezzel a „fasiszta Orbáni rendszerrel” kell együtt élnie, ha nem akar pár megérdemelt pofont a Jobbik prolijaitól. Lesz kóved bőven Orbán felé, a kormány felé, a magyarság felé. Sőt! Lehet, hogy még egy budapesti Teleki szobor felállítását is megengedi Zucker Gerson, alias Zoltai Gusztáv pufajkás munkásőr és zsidó színtársulata.

Április hatodikától talán elkezdik végre a valós történelmet elfogadni mindkét oldalon, kibeszélik a sérelmeket és gyűlöletmentesen – hetven év után - tiszta vizet öntenek a pohárba. És talán lesz végre rend is, és törvényesség... feltéve ha a bírók nem külföldre szaladnak panasszal hazájuk ellen, és megértik végre hogy annak a korszaknak egyszer és mindenkorra vége. Április hatodikának fordulóponttá kell magasztosulnia, mert ha nem, akkor minden elveszett. Április hatodika a magyar történelem egyik legfontosabb legújabb kori napja lesz, mert egyben kiegyezés is, gyűlölet és szeretetlenség nélkül. A politika szemetje végre oda kerül, ahol a helye van, az értékesebbje pedig talán még nagyobb kötelességtudattal és hazaszeretettel végzi munkáját a következő években.

Csak remélni tudom, hogy április hatodika után mindenkire egy törvény vonatkozik majd, lett légyen zsidó, magyar, cigány, katolikus vagy sváb, politikai vagy egyszerű állampolgár. Mert építeni csak közösen és egyetértésben lehet. Ehhez pedig, ha magától nem megy, vasszigor és következetes „demokrácia” szükséges... ha épp annak kell nevezni! Mert a nemzetnek végre 94 év után talpra kell állnia. Mára már fél-térddig felemelkedett! Ezt kell folytatnia. Erre április hatodika a lehetőség. Az utolsó! Erdemes megfontolni ezt józanul és szeretettel... a Síp utcában is.

Nem helyes az sem, hogy a keresztény-keresztényen egyházak némaságba burkolóznak egy ilyen sorsdöntő fordulóponthoz. Legalább imára buzdíthatnának, ha már politikai útmutatáshoz nincs merszük!

(Ha nem keresztény követelésre palástokat vesznek le magyar papokról, azzal bűnt követnek le. Inkább a kommunista kollaboráns püspökökkel, papokkal kéne leszámolniuk berkeken belül.)

Stoffán György

Gondolatok a kommunizmus áldozatainak emléknapiján

Minden nemzetnek megvannak a saját fájdalmai. Az örömeiknek, a magyaroknak, a zsidóknak, a németeknek, a lengyeleknek... minden olyan nemzetnek, amelynek történelme van. Mert a történelemből – emberek lévén – nem maradhat ki a kapzsiságból, az irigységből, a hit nélküliségből, vagy a túlbuzgó és rossz irányba tartó hitből eredő gyűlölködés, gyilkosságsorozat az egyik oldalon, szenvedés, fájdalom, kín a másikon... Hol az szenved, akit kínoznak, hol a kínzó szenved a korábbi kínzóttal. Mókuserék az emberség léte, élete, mert az ember, ha elveszti a hitét, intelligenciáját, emberségét, alázatát akkor olyanná válik, amilyené csak az ember tud válni. Az állatot a természet adta ösztönök vezérik – ezért nem mondhatjuk, hogy az ember állattá lesz, ha háborúban, minden felelősség nélkül fegyvert

munizmus és a kapitalizmus közötti különbség olyan nagy-e, hogy ma valóban jól kellene magunkat érezni e meg(rend)szerváltott világban?

Nem! A mai hatalmas konglomerátum, az Európai Unió semmivel sem jobb, mint Hitler Németországa, vagy Sztálin Szovjet világa.

Amíg szemforgatva emlékeznek minden hivatalos szerv, addig emberek rettegnek a kiköltöztetésétől, lakásuk elvesztésétől, munkahely nélkül, betegem... Ma ugyanaz a hazugság veri le az embereket, mint a kommunista korban, csak a módszerek változtak meg. Nem jobb a világ ma sem, mint volt abban a korban, amelynek az áldozatairól megemlékezünk. Évtizedek múlva talán egy emberségesebb korban a bankok áldozatairól, a szolgáltatók és összességében a kapitalizmus kizsákmányolóinak áldozatairól emlékeznek majd meg. Egy-egy napon, minden esztendőben. (Csak egy nép szenvedése érdemes a mindennapos emlékezésre...) És kiállnak majd a volt bankvezérek és ócsárolják a bankok mai cselzővéseit, bűneit... és minden megy a maga útján tovább. Mert a bankárok szabadon fognak akkor is „szaladgálni” legdrágább autósodáikban... sofőrjük mellett ülve.

Mert ennyit ér a mai megemlékezés is...

Stoffán György